

Zidirea prin lucrarea de slujire

Creșterea Trupului

Firicelul mărunț care răsare din sămânță, se dezvoltă într-o plantă mare cu frunze și fructe. Sugarul neajutorat devine cu trecerea anilor un bărbat. Și Adunarea, Trupul lui Hristos, este un organism viu, care, conform gândurilor Domnului, trebuie „să crească“ (Efeseni 4.11-16).

El adaugă mereu Trupului tot mai mulți oameni mântuiți ca și mădulare. Dar Trupul trebuie să se dezvolte și în interior; el trebuie „să crească“ și „să fie zidit“.

Când comparăm un copil cu un bărbat, putem constata ușor că dezvoltarea corpului este posibilă numai când toate părțile componente ale corpului se dezvoltă: micuțele mâini și picioare devin mai mari, pieptul și umerii se lătesc – fiecare organ corespunde acum staturii unui om matur. Dacă unul din mădulare rămâne nedezvoltat, împiedică creșterea și viața corpului.

La fel stau lucrurile și în Trupul lui Hristos. Creșterea sa se realizează prin faptul că toate mădularele au parte de dezvoltare, de la starea de prunc la starea de om matur (versetul 13).

Măsura staturii depline

Când se încheie creșterea Trupului lui Hristos și a fiecărui credincios în parte? Atunci când ajungem la „unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos“. „Să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos.“

În primele capitole ale epistolei către Efeseni ni se spune clar că *fiecare* om salvat prin harul lui Dumnezeu este adus la viață și înviat împreună cu Hristos și poate ședea împreună cu El în locurile cerești ca unul care este binecuvântat acolo cu orice binecuvântări spirituale. Aceasta este *poziția* minunată și *partea* măreață a fiecărui om mântuit. În această relație nu este vorba de creștere.

Dar capitolul 4 privește aceste binecuvântări din punct de vedere practic. Cu cât credinciosul recunoaște mai bine lucrurile pe care le-a primit în Hristos, înțelege în credință plinătatea lui Hristos și o realizează, va crește și practic în toate până la El. Aceasta se realizează cu condiția că el, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, a dezbrăcat omul cel vechi (Efeseni 4.22).

Aici jos, Trupul lui Hristos nu va atinge niciodată țelul stabilit de Cap – măsura staturii plinătății lui Hristos. Să alergăm și să tindem totuși, cu toți cei care aparțin de Trupul Său, spre această țintă înaltă, binecuvântată! Creșterea normală este ca credincioșii să se dezvolte din „copilași“ în „părinți“ (1 Ioan 2.12-17).

Cum se realizează zidirea Trupului?

Pentru a se dezvolta, corpul omenesc trebuie să primească hrană și băutură. Imediat, anumite organe intră în acțiune; ele fărâmițează hrana, o dizolvă în componentele lor și conduc substanțele adecvate spre multele mădulare pentru reînnoirea și sinteza celulelor lor. Creșterea corpului omenesc se bazează, conform gândurilor minunate ale Creatorului nostru, Dumnezeu, pe hrana zilnică și pe contribuția tuturor organelor.

Zidirea Trupului lui Hristos se realizează în mod asemănător. Dar hrana necesară pentru acesta nu este un produs din „bucătăria înțelepciunii omenesci“, nici un amestec de adevăr și filozofie. O astfel de „hrană“ ne îndepărtează de la Hristos și ne duce la foamete și descompunere, lucru dovedit de istoria Bisericii. Numai Cuvântul lui Dumnezeu servește la zidirea Trupului lui Hristos, iar fiecare slujbă eficientă constă din oferirea și prezentarea acestui Cuvânt.

Hrana divină trebuie condusă prin acțiunea comună a diferitelor părți ale corpului spre fiecare mădular în parte în așa fel, încât să fie primită și să producă creșterea. „Să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; din care tot trupul, îmbinat împreună și *strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei*, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste“ (Efeseni 4.15, 16).

Fiecare trebuie să se întrebe: Exerțez eu funcția mea ca încheietură de întărire în Trupul lui Hristos, în familie, printre prietenii mei, acolo unde apare această ocazie? De s-ar descoperi prin noi toți, în orice loc, parfumul cunoștinței lui Hristos (2 Corinteni 2.14)!

Darurile Domnului pentru Trupul Său

Slujba generală, despre care tocmai am vorbit, a fiecărui mădular nu ar fi suficientă. „Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos“, Domnul dă *întregii Sale Adunări*, deci nu numai unei anumite biserici sau grupe de credincioși, daruri speciale. Ele fac posibilă slujba propriu-zisă a Cuvântului. Cine a primit de la Domnul și Capul Trupului un astfel de dar, este împuternicit și în același timp răspunzător în fața Lui să slujească cu fidelitate cu acest dar.

Aceste daruri nu trebuie confundate cu abilitățile naturale, pe care un om le poate poseda deja înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu. În pilda din Matei 25.14-30, slujitorul a primit talanții în funcție de abilitățile sale. De aici putem deduce că Domnul va ține seama de abilitățile naturale existente, la acordarea darurilor spirituale. Dar un talent natural nu îl face pe un om, un slujitor al Cuvântului, care este recunoscut de „Capul Trupului“.

Domnul este Dătătorul darurilor spirituale, dar ele sunt împărțite prin Duhul Sfânt și pot fi exercitate cu folos numai sub călăuzirea acestui Duh al adevărului și al dragostei (1 Corinteni 12.11). Darul este o putere spirituală, care se dovedește în prezentarea Cuvântului, așa încât aceasta poate produce binecuvântare în suflete.

Să privim pe scurt la aceste daruri, care prin slujirea Cuvântului servesc la zidirea Trupului. Ele sunt enumerate în ordine în Efeseni 4.11: „Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători.“

Apostoli și profeți

Petru, Ioan și Pavel au fost atât apostoli (Efeseni 2.20), cât și profeți ai Noului Testament, iar scrierile lor apostolice sunt în același timp scrieri profetice (Romani 16.26).

Apostolia a avut de-a face mai mult cu conducerea în interiorul Adunării și dădea slujbei și acțiunii lor, autoritate. Ca profeți, descopereau gândurile și voia lui Dumnezeu referitoare la taina mare a Adunării, cât și lucrurile viitoare. Profeți au fost de exemplu Marcu și Luca, care, inspirați de Duhul Sfânt, au comunicat gândurile lui Dumnezeu, fără să fie însărcinați cu apostolia. Conform textului din Faptele Apostolilor 1.21-26, apostolul trebuia să fie un martor al slujbei și învierii Domnului Isus (1 Corinteni 9.1; 1 Corinteni 15.5-8). Tocmai din acest motiv, nu mai pot exista urmași ai apostolilor. În Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim nici un fel de puncte de legătură referitoare la faptul că Dumnezeu ar fi prevăzut urmași în apostolie.

Apostolii și profeții au avut *atunci* de îndeplinit lucrările lor. Prin ei, Domnul a pus temelie și a început zidirea Adunării. Prin ei, El a hrănit tânăra Adunare, a îngrijit-o și i-a dat „învățătura apostolilor“ (Faptele Apostolilor 2.42).

Prin apostoli, El a întregit Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25), iar acum noi posedăm întreaga „învățătură a apostolilor“ în Sfânta Scriptură. Noi ne aflăm acum sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu complet, care a luat locul autorității apostolilor.

Evangelisti

Evangelistul predică Evanghelia despre salvare, despre harul unei mântuiri depline în Hristos. Astfel eliberează sufletele de sub puterea diavolului și le conduce la Dumnezeu. Duhul Sfânt însoțește Cuvântul cu acțiunea Sa, așa încât Cuvântul pătrunde cu putere în inima și în conștiința ascultătorilor.

Activitatea evangelistului nu este legată de un anumit loc. Câmpul său de activitate este lumea (Marcu 16.15) și se află mai puțin în interiorul Adunării lui Dumnezeu. Totuși, cei mântuiți sunt adăugați Trupului lui Hristos. Dacă evangelistul nu ține seama de acest lucru și nu se îngrijește ca acești copilași în credință să pășească pe calea comună a copiilor lui Dumnezeu, conform învățăturilor Cuvântului, atunci slujba sa nu corespunde gândurilor lui Dumnezeu într-un astfel de punct important.

Fiecare credincios este „o epistolă a lui Hristos“ și ca atare trebuie „cunoscută și citită de toți oamenii“ (2 Corinteni 3.2, 3). Fiecare este îndemnat „să facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii“ pentru a fi „mântuiți și pentru a veni la cunoștința adevărului“ (1 Timotei 2.1-4). Fiecare trebuie să fie umplut de dragoste pentru sufletele pierdute și să fie gata să îndrepte privirea oamenilor, pe care îi întâlnește, spre Hristos. Mărturia personală și străduințele fiecăruia în parte – de exemplu în împărțirea scrierilor cu conținut evanghelic – sunt de mare importanță pentru răspândirea veștii bune despre Isus Hristos. Veșnicia va descoperi tot ceea ce s-a făcut în această privință.

Chiar dacă Domnul dă Adunării Sale evangheliști – bărbați cu un dar spiritual deosebit pentru vestirea eficientă a Cuvântului lui Dumnezeu în această lume –, nu înseamnă că prin aceasta scutește pe fiecare în parte de răspunderea personală.

Păstori și învățători

După ce sufletele sunt conduse prin lucrarea Duhului Sfânt în Adunarea lui Dumnezeu, pășesc în savurarea altor slujbe. Ele sunt acum îngrijite, hrănite și învățate, pentru a nu rămâne prunci purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor (Efeseni 4.14). Așa cum am văzut, „toți“ trebuie să ajungem, prin creșterea continuă, „la măsura staturii plinătății lui Hristos“.

În mod deosebit, slujbele păstorilor și ale învățătorilor sunt de mult ajutor în acest sens.

Darul de „învățător“ îl vom observa la un frate care poate să pătrundă în Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod deosebit și să înțeleagă învățătura conținută în el, precum și legăturile dintre părțile respectivului text. În puterea Duhului Sfânt este în stare să comunice cu claritate și altora aceste învățături și gânduri ale lui Dumnezeu și să răspândească lumina cunoașterii Cuvântului. Spun doar ca o paranteză: astăzi putem extrage mult folos din darul de învățător al fraților plecați la Domnul prin citirea cărților pe care le-au scris.

„Păstorul“ are la fel, mai mult sau mai puțin, darul de a învăța. Dar peste acesta, el posedă darul să recunoască nevoile și starea fiecărui credincios căruia îi slujește și să le întâmpine cu tact și înțelepciune. De asemenea, el merge pe urma celor rătăciți și încearcă să-i aducă la turmă și pe calea cea dreaptă.

Evangelistii, păstori și învățătorii sunt deci slujitori pe care Domnul îi folosește pentru strângerea și zidirea credincioșilor, canale prin care, în puterea Duhului Sfânt, curge binecuvântarea de la Cap spre mădulare. Domnul va purta de grijă ca aceste daruri să existe în Adunarea Sa până la venirea Lui, deoarece aceasta trebuie să crească până în acea clipă.

Ordine divină sau omenească

Probabil, gândurile expuse aici par ciudate cuiva. De secole există în creștinătate o altă ordine, un așa-numit „serviciu divin“. Conform acestei ordini omenești, un bărbat tânăr se decide el însuși pentru slujba de „păstor“. Conform apartenenței la o anumită biserică sau comunitate, el frecventează o facultate teologică sau un seminar pentru predicatori. După trecerea unor examene, este „ordinat“ de superiorii lui ierarhici. În „biserica sa“ sau în „parohia sa“, este pastorul sau preotul ales și pus de oameni. Povara întregii slujbe din Cuvânt și de păstorire se află asupra sa, chiar dacă el nu a primit de la Domnul daruri spirituale. De cele mai multe ori, în „parohia sa“ nu are voie nimeni să slujească din Cuvânt, un credincios fără pregătire în nici un caz, chiar dacă acesta a primit de la Domnul darul unui evanghelist, păstor sau învățător.

Cred că pentru un credincios nu se mai pune problema care ordine are valabilitate. Cum să ținem la un sistem omenească al slujbei, când prin acesta este anulată menținerea ordinii divine, pe care o găsim prezentată atât de clar în Sfânta Scriptură?

Pregătirea slujitorului și exercitarea unui dar

Dumnezeu îi pregătește pe slujitorii Săi pentru primirea și pentru exercitarea darurilor. Acest lucru ni se arată în Scriptură prin câteva exemple. Pe un Saul din Tars, Dumnezeu l-a „pus deoparte din pântecel mamei“ sale (Galateni 1.15) și l-a „chemat prin harul Său“ ca apostol al neamurilor. Saul însă n-a știut mulți ani nimic despre aceasta. El trăia într-o altă sferă. Crescut la Ierusalim la picioarele lui Gamaliel și educat după exactitatea legii părinților (Faptele Apostolilor 22.3-5), a devenit un om zelos pentru lege și un persecutor al Adunării (Filipeni 3.5-6). Credea că Îi slujește lui Dumnezeu „legând și trimițând în închisoare și bărbați și femei“.

Poseda deja atunci darul unui apostol sau un alt dar al Domnului pentru Adunarea Sa? În nici un caz! Aceste daruri sunt date pentru *zidirea* Trupului lui Hristos; el însă *persecuta* și *devasta* Adunarea lui Dumnezeu (Galateni 1.13). Pentru a sluji lui Dumnezeu îi lipsea

prima condiție: întoarcerea la Dumnezeu.

Doar pe calea pocăinței și a întoarcerii la Dumnezeu și a credinței în Isus Hristos, omul ajunge în Adunarea celor „chemați afară“ din lume. Un astfel de om aparține Trupului lui Hristos și poate fi așezat acolo de Dumnezeu într-un loc pentru o slujbă specială (1 Corinteni 12.18-24). Cine nu este născut din nou și nu este proprietatea lui Hristos, nu are nici Duhul lui Dumnezeu, nici vreun dar al acestui Duh (Romani 8.9).

Totuși, în creștinătate, mulți sunt recunoscuți ca slujitori ai lui Dumnezeu și ca învățători, dar care nu au îndeplinit această primă condiție pentru posedarea unui dar spiritual. Nu sunt oare tocmai aceștia cei care distrug „credința“ creștinilor și subminează autoritatea Cuvântului? Hristos nu i-a chemat să fie slujitorii Săi. Chiar dacă posedă o inteligență naturală strălucită și sunt oratori excepționali și aparent slujesc unei lucrări bune, prin acțiunea lor au înlesnit marea decădere a creștinătății.

Pentru Saul a existat însă un drum spre Damasc. Aici l-a întâlnit pe Domnul înviat, în fața căruia a căzut la pământ și în fața căruia și-a condamnat viața de până atunci. Acum, Dumnezeu binevoiește să-L descopere pe Fiul Său în el (Galateni 1.16) și să-i arate și legătura minunată a Domnului cu Adunarea Sa. Ce mare schimbare! Acum, Domnul spune despre Saul: *Îmi* este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel.

A doua condiție: urmarea lui Isus

Când a dorit să cheme doisprezece ucenici ca slujitori ai Săi, pentru a-I sluji în marea Sa lucrare, Domnul Isus a coborât la Marea Galileii. Acolo i-a chemat pe Simon, Andrei, Iacov și

Ioan și le-a spus: „Veniți după *Mine* și vă voi face să deveniți pescari de oameni“ (Marcu 1.17). Acești pescari simpli și neinstruiți trebuiau să-L urmeze așa cum erau. El a făcut din ei unelte pe care le-a putut folosi în lucrarea Sa minunată de salvare a oamenilor. Pregătirea lor pentru această lucrare a constat din urmarea Lui zilnică și din învățarea de la El. Domnul Însuși i-a învățat ce aveau nevoie pentru lucrarea care urmau să o facă.

În Marcu 3.14, gândul acesta este exprimat puțin altfel: „Și a rânduit doisprezece ca să fie *cu El* și ca să-i trimită să predice.“ Umblarea în ascuns cu Domnul Isus poate să-l facă pe slujitorul talentat și chemat al lui Hristos, un slujitor capabil pentru slujba Sa. De atunci va porni în puterea Duhului care locuiește în el, pentru a fi o mărturie a lui Hristos printre oameni.

A treia condiție: studierea Cuvântului lui Dumnezeu

Tinerii creștini se aseamănă adesea cailor iuți, care nu suportă să stea prea mult timp în grajd. Ei doresc să acționeze și să facă imediat o lucrare „mare“.

Dar cu ce vreți să slujiți? – Desigur, în Casa lui Dumnezeu sunt necesare diferite lucrări, mai ales pentru cei care au nevoie de o inimă plină de dragoste și de o mână harnică. Căutați astfel de lucrări; ele vă vor fi arătate. Când este vorba de slujbe care au ca scop zidirea Trupului lui Hristos, atunci poate fi folosit numai cel care cunoaște Cuvântul Adevărului, care știe să-l explice și să-l aplice. Slujitorul Domnului are posibilitatea să se hrănească mai întâi *el însuși* din Cuvânt, „să rămână“ în el, „să înainteze“ și „să îl facă înțelept spre mântuire“. În măsura în care i-a slujit *lui*, poate să-l dea mai departe și *altora*.

Prin Duhul lui Dumnezeu, experimentatul apostol i-a dat tânărului său colaborator, Timotei, următorul sfat înțelept: „...ia aminte la citire... Ocupă-te cu acestea, fii în totul în ele, pentru ca înaintarea ta să fie arătată tuturor. Ia seama la tine însuși și la învățătură; rămâi în ele, pentru că, făcând aceasta, te vei mântui și pe tine însuși și pe cei care te ascultă“ (1 Timotei 4.13-16). „Înțelege ceea ce îți spun, pentru că Domnul îți va da pricepere în toate. Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului. Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat... că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire... Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură... *ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună*“ (2 Timotei 2.7, 15; 3.14-17).

A patra condiție: învățarea în școala lui Dumnezeu

Dacă apăsăm întrerupătorul, imediat se revarsă o lumină strălucitoare. Între primirea unui dar spiritual și dezvoltarea sa deplină se scurge deseori o perioadă lungă de exerciții în școala Învățătorului, care îl conduce pe elevul său spre un scop, pe care acesta *nu-l cunoaște*. El alege materiile pentru ucenicul Său. Există multe lecții negative: voința proprie trebuie frântă, părerea înaltă despre propria putere, înțelepciune și abilități proprii, trebuie zdrobită. Elevul trebuie să fie convins că în el, adică în carnea lui, nu locuiește „nimic bun“. El trebuie să învețe să fie veghetor față de carnea sa și să se obișnuiască cu o umblare în Duhul. Acestea sunt lecții generale pentru clasele elementare, în care se află toți copiii lui Dumnezeu; dar dacă cineva nu învață aceste lucruri, cum ar putea face Domnul din el un instrument special?

A cincea condiție: slujirea în lucrurile mici

Credincioșii din adunarea din Tesalonic s-au întors *toți* la Dumnezeu pentru *a sluji* Dumnezeului celui viu (1 Tesaloniceni 1.9). Deși nu erau de mult timp pe această cale, toți erau activi într-un mod modest „în lucrarea Domnului“. Această lucrare era pe inima lor, chiar dacă la început activitatea lor a constat numai din mijlociri pentru oamenii din jurul lor, din mijlociri pentru slujba apostolului și a colaboratorilor săi și din mărturia fidelă pentru vecinii lor.

Dacă cuiva îi lipsește o astfel de dovadă a dăruirii față de Dumnezeu și interesul pentru întreaga lucrare a Domnului, cum ar putea fi chemat la lucrări mai mari? Cine se interesează puțin acasă de mântuirea celor pierduți, nu va deveni un misionar, chiar dacă ar pleca în cealaltă parte a globului cu un cap plin de cunoștințe și în mână cu stetoscopul unui medic.

Darurile spirituale nu se dezvoltă în salturi. Dar cine se dovedește sânguincios în slujbe mici, pe acela Domnul îl poate chema la alte lucrări, dacă dorește El. Ștefan și Filip aparțineau de bărbații care, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, se ocupau cu slujirea la mese (Faptele Apostolilor 6). Dar curând, Ștefan a făcut minuni și semne mari în popor. Filip a devenit un evanghelist (Faptele Apostolilor 21.8).

Indicații personale ale Domnului

Când a început pentru Pavel calea de urmare a Domnului Isus, el a întrebat: „Ce să fac, Doamne?” Domnul i-a spus: „Ridică-te și mergi la Damasc și acolo îți se va spune despre toate care-ți sunt rânduite să le faci” (Faptele Apostolilor 22.10). A avut o primă indicație personală a Domnului. În Damasc a primit, conform acestui cuvânt al Învățătorului său, lumină pentru slujba care i-a fost rânduită. Mai târziu, în Antiohia, a fost trimis „de Duhul Sfânt” împreună cu Barnaba în prima călătorie de evanghelizare (Faptele Apostolilor 13.2, 4). În timpul călătoriilor sale, Domnul i-a dat indicații (Faptele Apostolilor 16.6-12).

Domnul dă și astăzi slujitorilor Săi indicații clare prin Duhul Sfânt. Unul este condus pe calea unei slujbe *în ascuns*. Altul ajunge la „Damasc”, unde Domnul îi arată caracterul unei slujbe speciale în Adunarea lui Dumnezeu. S-ar putea ca pe lângă această slujbă, slujitorul să-și poată exercita mulți ani activitatea sa obișnuită de câștigare a existenței, la fel cum a făcut apostolul Pavel mult timp, desigur cu jertfe mari (Faptele Apostolilor 18.3; 20.34-35; 1 Corinteni 9.12, 15, 18; 1 Tesaloniceni 2.9). Dar dacă Domnul îi dă așa mult de lucru, încât este nevoit să renunțe la serviciul său, să o facă în ascultare și în *încredere față de Domnul* său. El nu-l va lăsa, nici nu-l va părăsi. În 1 Corinteni 9 ni se arată în ce mod rezolvă El nevoile vieții pentru cei care „vestesc Evanghelia” și „seamănă cele spirituale”.

Fiecare credincios este un „rob al lui Hristos”. În întreaga sa slujbă, fie că are de luat decizii mai mari, fie mai mici, trebuie să acționeze numai când are deplină convingere că Domnul i-a poruncit așa.

Dar este bine, în exercitarea slujbei noastre, să ascultăm și de obiecțiile fraților cu experiență și cu gândire spirituală și să cântărim sfatul lor înaintea Domnului. Dacă un slujitor dorește într-adevăr onoarea Domnului și binele Adunării Sale, nu va nesocoti obiecțiile fraților săi, spunându-și că aceștia nu au ce să se amestece în lucrarea sa.

Să ținem cu tărie la principiul biblic: Cine a primit de la *Domnul* un dar pentru zidirea Adunării Sale, este răspunzător să-l exercite în dependență de El.

Învățăături din istoria Bisericii

Tendința inimii omenești, care a dus în decursul secolelor de la o stare plăcută lui Dumnezeu a Adunării la lipsurile actuale din creștinătate, există și în inimile noastre. Aceasta ne constrânge să fim veghetori, dacă nu vrem să ne abatem deloc de la ordinea din Casa lui Dumnezeu, așa cum ne este prezentată în Cuvântul Său.

Astfel, în creștinism s-a ajuns să se facă diferență între o poziție „lumească” și una „spirituală”, între „profani” și „clerici”, când de fapt toți cei care sunt născuți din nou și posedă Duhul, trebuie să fie „spirituali” (Galateni 6.1) și aparțin atât preoției sfinte, cât și celei împărătești (1 Petru 2.5, 9).

Acest pericol dublu ne amenință și pe noi. Unii înclină să lase în seama fraților care doresc să-i slujească cu dăruire Domnului întreaga muncă. Li se pare că ei aparțin de o altă clasă, de „profani“, care își pot permite să fie pasivi în lucrurile spirituale, în schimb cu atât mai activi în lucrurile pământești și lumești. Cuvântul: „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă“ (Romani 12.1) are însă valabilitate pentru toți.

Alții, în schimb, cărora Domnul le-a dat o slujbă în public din Cuvânt, trebuie să se ferească de tendința inimii firești de a vrea să fie ceva și de a-și aroga o poziție față de ceilalți frați, poziție care nu le revine. Apostolul Petru le scria bătrânilor: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, supraveghind, nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind *modele* pentru turmă“ (1 Petru 5.2-4). El a înțeles îndemnul Domnului său: „Dar voi să nu fiți numiți Rabi, pentru că *unul* singur este Îndrumătorul vostru; și voi toți sunteți frați. ...nici să nu vă numiți îndrumători, pentru că *Unul* singur este Îndrumătorul vostru: Hristosul. Iar cine este mai mare între voi va fi slujitorul vostru“ (Matei 23.8-12).